

חק לישראל – פרשת מקץ יום ו'

בראשית פרק מא'

(נג) ותחלינה שבע שני השבע אשר היה בארץ מצרים: (נג) ושלמת שבע שני שובעא (נ"א, שבועא) די הוה בארעא דמצרים:

(נד) ותחלינה שבע שני הרעב לבוא פאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל הארצות ובכל ארץ מצרים היה לחם: (נד) ותחלינה שבע שני הרעב לבוא פאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל הארצות ובכל ארץ מצרים היה לחם: (נד) ושריאת שבע שני כפנא למיעל כמא די אמר יוסף והוה כפנא בכל ארעא ובכל ארעא דמצרים הוה לחמא:

(נה) ותדעב כל ארץ מצרים ויצעק העם אל פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל מצרים לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו: (נה) ותדעב כל ארץ מצרים ויצעק העם אל פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל מצרים לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו: (נה) וכפנת כל ארעא דמצרים ויצח עמא (קדם) לפרעה (על) ללחמא ואמר פרעה לכל מצראי איזילו לות יוסף די יימר לבון תעבדון:

(נו) והרעב היה על כל פני הארץ ויפתח יוסף את כל אשר בהם וישבר למצרים ויחזק הרעב בארץ מצרים: (נו) והרעב היה על כל פני הארץ ויפתח יוסף את כל אשר בהם וישבר למצרים ויחזק הרעב בארץ מצרים: (נו) וכפנא הוה על כל אפי ארעא ופתח יוסף ית כל (אוצריא) די בהון עיבורא וזבין למצרים ותקיה כפנא בארעא דמצרים:

(נז) וכל הארץ באו מצרימה לשבר אל יוסף כי חזק הרעב בכל הארץ: (נז) וכל הארץ באו מצרימה לשבר אל יוסף כי חזק הרעב בכל הארץ: (נז) וכל דיירי ארעא עלו למצרים למזבן עבורא מן יוסף ארי תקיה כפנא בכל ארעא:

(א) וירא יעקב כי יש שבר במצרים ויאמר יעקב לבניו למה תתראו: (א) וירא יעקב כי יש שבר במצרים ויאמר יעקב לבניו למה תתראו: (א) וחזא יעקב ארי אית עיבורא מזדבן במצרים ואמר יעקב לבנוהי למא תתחזון:

(ב) ויאמר הנה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה ושברו לנו משם ונחיה ולא נמות: (ב) ויאמר הנה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה ושברו לנו משם ונחיה ולא נמות: (ב) ואמר הא שמעית אמרון ארי אית עיבורא מזדבן במצרים חותו לתמן וזבנו לנא מתמן ונחי ולא נמות:

(ג) וירדו אחי יוסף עשרה לשבר בר ממצרים: (ג) וירדו אחי יוסף עשרה לשבר בר ממצרים: (ג) ונחתו אחי יוסף עסרא למזבן עיבורא ממצרים:

(ד) ואת בנימין אחי יוסף לא שלח יעקב את אחיו כי אמר פן יקרננו אסון: (ד) ואת בנימין אחי יוסף לא שלח יעקב את אחיו כי אמר פן יקרננו אסון: (ד) וית בנימין אחוהי דיוסף לא שלח יעקב עם אחוהי ארי אמר דלמא יערעניה מותא:

(ה) ויבאו בני ישראל לשבר בתוך הבאים כי היה הרעב בארץ כנען: (ה) ויבאו בני ישראל לשבר בתוך הבאים כי היה הרעב בארץ כנען: (ה) ואתו בני ישראל למזבן עיבורא בגו עליא ארי הוה כפנא בארעא דכנען:

(ו) ויוסף הוא השליט על הארץ הוא המשביר לכל עם הארץ ויבאו אחי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה: (ו) ויוסף הוא השליט על הארץ הוא המשביר לכל עם הארץ ויבאו אחי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה: (ו) ויוסף הוא השליט על ארעא הוא זבין עיבורא לכל עמא דארעא ואתו אחי יוסף וסגידו ליה על אפיא על ארעא:

חק לישראל – פרשת מקץ יום ו'

שָׁבַר רַעְבוֹן בְּתֵיכֶם: (ט) אם בְּיוֹנֵי אֶתְוֹן אַחֻכּוֹן חַד יִתְאַסֵּר בְּבֵית מִטְרָתְכוֹן וְאֶתְוֹן אִיזִילוֹ אוֹבִילוֹ עֵיבוֹרָא דְחִסִּיר בְּבִתְיֻכוֹן:

(כ) וְאֵת אַחֵיכֶם הִקְטַן תְּבִיאוּ אֵלַי וַיֵּאמְרוּ דְבָרֵיכֶם וְלֹא תָמוּתוּ וַיַּעֲשׂוּ כֵן: (כ) וְאֵת אַחֵיכֶם הִקְטַן תְּבִיאוּ אֵלַי וַיֵּאמְרוּ דְבָרֵיכֶם וְלֹא תָמוּתוּ וַיַּעֲשׂוּ כֵן: (כ) וְיֵת אַחֻכּוֹן זְעִירָא תִיָּתוֹן לְוֹתֵי וַיְהִימְנוֹן פִּתְגָמֵיכוֹן וְלֹא תָמוּתוֹן וַעֲבְדוּ כֵן:

(כא) וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו אָבֵל אֲשֶׁמִּים אֲנַחְנוּ עַל אָחִינוּ אֲשֶׁר רָאִינוּ צָרַת נַפְשׁוֹ בְּהִתְחַנְּנוּ אֵלֵינוּ וְלֹא שָׁמְעֵנוּ עַל כֵּן בָּאָה אֵלֵינוּ הַצָּרָה הַזֹּאת: (כא) וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו אָבֵל אֲשֶׁמִּים אֲנַחְנוּ עַל אָחִינוּ אֲשֶׁר רָאִינוּ צָרַת נַפְשׁוֹ בְּהִתְחַנְּנוּ אֵלֵינוּ וְלֹא שָׁמְעֵנוּ עַל כֵּן בָּאָה אֵלֵינוּ הַצָּרָה הַזֹּאת: (כא) וַאֲמָרוּ גְבַר לְאַחֵיהִי בְּקוֹשֶׁטָא חֲבִיבִין אֲנַחְנָא עַל אַחוֹנָא דִּי חֲזִינָא עֲקָת נַפְשִׁיהּ כִּד הוּדָא מִתְחַנְּוֹן לָנָא וְלֹא קִבְּלָנָא מִנִּיהּ עַל כֵּן אָתָא לְוֹתְנָא עֲקָתָא הָרָא:

(כב) וַיַּעַן רְאוּבֵן אֶתֶם לֵאמֹר הֲלוֹא אָמַרְתִּי אֲלֵיכֶם לֵאמֹר אַל תַּחֲטְאוּ בַּיָּלֶד וְלֹא שָׁמַעְתֶּם וְגַם דָּמוֹ הִנֵּה נִדְרָשׁ: (כב) וַיַּעַן רְאוּבֵן אֶתֶם לֵאמֹר הֲלוֹא אָמַרְתִּי אֲלֵיכֶם לֵאמֹר אַל תַּחֲטְאוּ בַּיָּלֶד וְלֹא שָׁמַעְתֶּם וְגַם דָּמוֹ הִנֵּה נִדְרָשׁ: (כב) וְאֶתִּיב רְאוּבֵן יְתָהוֹן לְמִימַר הֲלֹא אָמַרְתִּי לְוֹתְכוֹן לְמִימַר לֹא תַחֲבוּבוּן (נ"א, תַחֲטְאוּן) בְּעוֹלֵימָא וְלֹא קִבְּלָתוֹן וְאִף דְּמִיָּהּ הָא מִתְבַּעֲרִי:

(כג) וְהֵם לֹא יָדְעוּ כִּי שָׁמַע יוֹסֵף כִּי הִמְלִיץ בֵּינְתֶּם: (כג) וְהֵם לֹא יָדְעוּ כִּי שָׁמַע יוֹסֵף כִּי הִמְלִיץ בֵּינְתֶּם: (כג) וְאֲנֹן לֹא יָדְעוּן אֲרִי שָׁמִיעַ יוֹסֵף אֲרִי מִתְרַגְּמוֹן הוּדָא בֵּינֵיהוֹן:

(כד) וַיִּסַּב מַעֲלִיָּהֶם וַיִּבֶן וַיֵּשֶׁב אֱלֹהִים וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים וַיִּקַּח מֵאֵתֶם אֶת שְׁמֵעוֹן וַיֵּאסֵר אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם: (כד) וַיִּסַּב מַעֲלִיָּהֶם וַיִּבֶן וַיֵּשֶׁב אֱלֹהִים וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים וַיִּקַּח מֵאֵתֶם אֶת שְׁמֵעוֹן וַיֵּאסֵר אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם: (כד) וְאֶסְתַּחַר מַעֲלוֹהוֹן וּבְכֹא וְתָב לְוֹתְהוֹן וּמְלִיל עֲמָהוֹן וְדַבֵּר מְלִוְתָהוֹן יֵת שְׁמֵעוֹן וַאֲסֵר יֵתִיהּ לְעֵינֵיהוֹן:

(כה) וַיַּעַן יוֹסֵף וַיִּמְלֹאוּ אֶת כְּלֵיהֶם בָּר וּלְהַשִּׁיב בְּסַפְיָהֶם אִישׁ אֶל שִׁקּוֹ וְלִתְת לָהֶם צֶדֶה לְדָרְךָ וַיַּעַן יוֹסֵף וַיִּמְלֹאוּ אֶת כְּלֵיהֶם בָּר וּלְהַשִּׁיב בְּסַפְיָהֶם אִישׁ אֶל שִׁקּוֹ וְלִתְת לָהֶם צֶדֶה לְדָרְךָ וַיַּעַן יוֹסֵף וַיִּמְלֹאוּ אֶת כְּלֵיהֶם בָּר וּלְהַשִּׁיב עֵיבוֹרָא וְלֹא תִבָּא כְּסַפְיָהוֹן גְּבַר לְסַפְיָה וּלְמִתְוֹן לְהוֹן וְדָרְוִין לְאַרְחָא וְעַבְד לְהוֹן כֵּן:

(כו) וַיִּשְׂאוּ אֶת שְׁבָרָם עַל חֲמֻרֵיהֶם וַיִּלְכּוּ מִשֶּׁם: (כו) וַיִּשְׂאוּ אֶת שְׁבָרָם עַל חֲמֻרֵיהֶם וַיִּלְכּוּ מִשֶּׁם: (כו) וּנְסִלוּ יֵת עֵיבוֹרְהוֹן עַל חֲמֻרֵיהוֹן וְאֶזְלוּ מִתְמָן:

(כז) וַיִּפְתַּח הָאָחֵד אֶת שִׁקּוֹ לְתֵת מִסְפּוֹא לְחֲמָרוֹ בְּמִלּוֹן וַיֵּרָא אֶת כְּסָפוֹ וְהִנֵּה הוּא בְּפִי אֲמִתְחַתּוֹ: (כז) וַיִּפְתַּח הָאָחֵד אֶת שִׁקּוֹ לְתֵת מִסְפּוֹא לְחֲמָרוֹ בְּמִלּוֹן וַיֵּרָא אֶת כְּסָפוֹ וְהִנֵּה הוּא בְּפִי אֲמִתְחַתּוֹ: (כז) וּפְתַח חַד יֵת סַפְיָה לְמִתְוֹן כְּסֵתָא לְחֲמֻרֵיהּ בְּבֵית מְבִתָּא וְחֲזָא יֵת כְּסַפְיָה וְהָא הוּא בְּפּוּם טוֹעֵנִיהּ:

(כח) וַיֹּאמֶר אֶל אָחִיו הוֹשֵׁב בְּסַפִּי וְגַם הִנֵּה בְּאֲמִתְחַתִּי וַיַּעַן לָבֶם וַיִּחַרְדּוּ אִישׁ אֶל אָחִיו לֵאמֹר מַה זֹאת עָשָׂה אֱלֹהִים לָנוּ: (כח) וַיֹּאמֶר אֶל אָחִיו הוֹשֵׁב בְּסַפִּי וְגַם הִנֵּה בְּאֲמִתְחַתִּי וַיַּעַן לָבֶם וַיִּחַרְדּוּ אִישׁ אֶל אָחִיו לֵאמֹר מַה זֹאת עָשָׂה אֱלֹהִים לָנוּ: (כח) וַאֲמָר לְאַחֵיהִי אֲתוּתָב בְּסַפִּי וְאִף הָא בְּטוֹעֵנִי וּנְפַק מִדַּע לְבָהוֹן וְתָהוֹן גְּבַר לְאַחֵיהִי לְמִימַר מַה דָּא עַבְד יֵי לָנָא:

(כט) וַיָּבֵאוּ אֶל יַעֲקֹב אֲבִיהֶם אֲרֻצָּה כְּנַעַן וַיִּגִּידוּ לוֹ אֶת כָּל הַקְּרֹת אֶתֶם לֵאמֹר: (כט) וַיָּבֵאוּ אֶל יַעֲקֹב אֲבִיהֶם אֲרֻצָּה כְּנַעַן וַיִּגִּידוּ לוֹ אֶת כָּל הַקְּרֹת אֶתֶם לֵאמֹר: (כט) וְאֶתוֹ לֹת יַעֲקֹב אֲבִיהוֹן אֲרֻצָּא דְכְנַעַן וְחֲזִי (נ"א, וְחֲזִיאוֹ) לִיהּ יֵת כָּל דְּאַרְעוֹן יְתָהוֹן לְמִימַר:

(ל) דְּבַר הָאִישׁ אֲדִנִי הָאֲרֻץ אֲתָנוּ קִשּׁוֹת וַיִּתֵּן אֲתָנוּ בְּמַרְגְּלִים אֶת הָאֲרֻץ: (ל) דְּבַר הָאִישׁ אֲדִנִי הָאֲרֻץ אֲתָנוּ קִשּׁוֹת וַיִּתֵּן אֲתָנוּ בְּמַרְגְּלִים אֶת הָאֲרֻץ: (ל) מְלִיל גְּבַרָא רְבוּנָא דְאַרְעָא עֲמָנָא קִשּׁוֹן (נ"א, קִשּׁוֹן) וַיְהִיב יִתְנָא כְּמֵאֲלִילִי יֵת אֲרֻצָּא:

חק לישראל – פרשת מקץ יום ו'

(יד) וְאֵל שְׂדֵי יִתְּן לָכֶם רְחֻמִּים לִפְנֵי הָאִישׁ וְשִׁלַּח לָכֶם אֶת אַחֲיֵיכֶם אַחֵר וְאֶת בְּנֵימִין וְאֶנִּי כַּאֲשֶׁר שִׁכַּלְתִּי שִׁכַּלְתִּי: (יד) וְאֵל שְׂדֵי יִתְּן לָכֶם רְחֻמִּים לִפְנֵי הָאִישׁ וְשִׁלַּח לָכֶם אֶת אַחֲיֵיכֶם אַחֵר וְאֶת בְּנֵימִין וְאֶנִּי כַּאֲשֶׁר שִׁכַּלְתִּי שִׁכַּלְתִּי: (יד) וְאֵל שְׂדֵי יִתְּן לָכֶם רְחֻמִּין לְקֹדֶם גְּבֵרָא וְיִפְטֹר לָכֶם יֵת אַחוּכוֹן אַחְרָנָא וְיֵת בְּנֵימִין וְאֶנָּא כְּמָא דְאַתְּפִלִּית תְּכַלִּית:

(טו) וַיִּקְחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת הַמִּנְחָה הַזֹּאת וּמִשְׁנֵה כֶּסֶף לְקַחוּ בְיָדָם וְאֶת בְּנֵימִין וַיִּקְמוּ וַיֵּרְדּוּ מִצְרַיִם וַיַּעֲמְדוּ לִפְנֵי יוֹסֵף: (טו) וַיִּקְחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת הַמִּנְחָה הַזֹּאת וּמִשְׁנֵה כֶּסֶף לְקַחוּ בְיָדָם וְאֶת בְּנֵימִין וַיִּקְמוּ וַיֵּרְדּוּ מִצְרַיִם וַיַּעֲמְדוּ לִפְנֵי יוֹסֵף: (טו) וְנָסִיבוּ גְבֵרִיא יֵת תְּקַרְבְּתָא הָדָא וְעַל חַד תְּרִין כֶּסֶפָא נָסִיבוּ בִּידֵיהוֹן וְדִבְרוּ יֵת בְּנֵימִין וְקִמּוּ וְנִחְתּוּ לְמִצְרַיִם וְקִמּוּ קֶדָם יוֹסֵף:

(טז) וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶתְּם אֶת בְּנֵימִין וַיֹּאמֶר לְאֲשֶׁר עַל בֵּיתוֹ הֲבֵא אֶת הָאֲנָשִׁים הַבְּיָתָה וְטַבַּח טַבַּח וְהָכֵן כִּי אֲתִי יֵאכְלוּ הָאֲנָשִׁים בְּצִהְרֵיָם: (טז) וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶתְּם אֶת בְּנֵימִין וַיֹּאמֶר לְאֲשֶׁר עַל בֵּיתוֹ הֲבֵא אֶת הָאֲנָשִׁים הַבְּיָתָה וְטַבַּח טַבַּח וְהָכֵן כִּי אֲתִי יֵאכְלוּ הָאֲנָשִׁים בְּצִהְרֵיָם: (טז) וְחֻזָּא יוֹסֵף עֲמַהוֹן יֵת בְּנֵימִין וְאָמַר לְדִי מִמְּנָא עַל בֵּיתִיהָ אָעִיל יֵת גְּבֵרִיא לְבֵיתָא וְנָכוּס נְכֻסָּתָא וְאַתְקִין אֲרִי עֲמִי יֵיכְלוֹן גְּבֵרִיא בְּשִׁירוּתָא:

(יז) וַיַּעַשׂ הָאִישׁ כַּאֲשֶׁר אָמַר יוֹסֵף וַיָּבֵא הָאִישׁ אֶת הָאֲנָשִׁים בֵּיתָה יוֹסֵף: (יז) וַיַּעַשׂ הָאִישׁ כַּאֲשֶׁר אָמַר יוֹסֵף וַיָּבֵא הָאִישׁ אֶת הָאֲנָשִׁים בֵּיתָה יוֹסֵף: (יז) וְעַבְדַּ גְּבֵרָא כְּמָא דִּי אָמַר יוֹסֵף וְאָעִיל גְּבֵרָא יֵת גְּבֵרִיא לְבֵית יוֹסֵף:

(יח) וַיֵּירָאוּ הָאֲנָשִׁים כִּי הוּבְאוּ בֵּית יוֹסֵף וַיֹּאמְרוּ עַל דְּבַר הַפֶּסֶף הַשֶּׁב בְּאִמְתַּחְתֵּינוּ בַּתְּחִלָּה אֲנַחְנוּ מוּבָאִים לְהַתְּגַלֵּל עֲלֵינוּ וְלִהְיֵנָּה עֲלֵינוּ וְלִקְחַת אֲתָנוּ לְעִבְדִּים וְאֶת חֲמֹרֵינוּ: (יח) וַיֵּירָאוּ הָאֲנָשִׁים כִּי הוּבְאוּ בֵּית יוֹסֵף וַיֹּאמְרוּ עַל דְּבַר הַפֶּסֶף הַשֶּׁב בְּאִמְתַּחְתֵּינוּ בַּתְּחִלָּה אֲנַחְנוּ מוּבָאִים לְהַתְּגַלֵּל עֲלֵינוּ וְלִהְיֵנָּה עֲלֵינוּ וְלִקְחַת אֲתָנוּ לְעִבְדִּים וְאֶת חֲמֹרֵינוּ: (יח) וְדַחֲלוּ גְבֵרִיא אֲרִי אֲתַעֲלוּ לְבֵית יוֹסֵף וְאָמְרוּ עַל עֶסֶק כֶּסֶפָא דְאַתּוּתַב בְּטוּעֵנָּא בְּקַדְמֵיתָא אֲנַחְנָא מִתְּעֲלוּן לְאַתְרֵבְרָבָא עַלְנָא וְלֹאֲסַתְקַפָּא עַלְנָא וְלִמְקַנֵּי יִתְנָא לְעַבְדֵּין וְלִמְדַבְּרֵי יֵת חֲמֹרָנָא:

(יט) וַיִּגְשׂוּ אֶל הָאִישׁ אֲשֶׁר עַל בֵּית יוֹסֵף וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו פֶּתַח הַבַּיִת: (יט) וַיִּגְשׂוּ אֶל הָאִישׁ אֲשֶׁר עַל בֵּית יוֹסֵף וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו פֶּתַח הַבַּיִת: (יט) וְקָרִיבוּ לוֹת גְּבֵרָא דִּי מִמְּנָא עַל בֵּית יוֹסֵף וּמְלִילוּ עֲמִיהָ בְּתַרְע בֵּיתָא:

(כ) וַיֹּאמְרוּ בִּי אֲדֹנָי יָרֵד בְּתַחֲלָה לְשֹׁבֵר אַכְל: (כ) וַיֹּאמְרוּ בִּי אֲדֹנָי יָרֵד בְּתַחֲלָה לְשֹׁבֵר אַכְל: (כ) וְאָמְרוּ בְּבַעוּ רַבּוּנֵי מִיחַת נְחֻתָנָא בְּקַדְמֵיתָא לְמִזְבֵּן עֵיבוּרָא:

(כא) וַיְהִי כִּי בָּאוּ אֶל הַמְּלוֹן וּנְפַתְחָה אֶת אִמְתַּחְתֵּינוּ וְהִנֵּה כֶּסֶף אִישׁ בְּפִי אִמְתַּחְתּוֹ כֶּסֶפָנוּ בְּמִשְׁקָלוֹ וְנָשָׁב אֲתוּ בִּידֵנוּ: (כא) וַיְהִי כִּי בָּאוּ אֶל הַמְּלוֹן וּנְפַתְחָה אֶת אִמְתַּחְתֵּינוּ וְהִנֵּה כֶּסֶף אִישׁ בְּפִי אִמְתַּחְתּוֹ כֶּסֶפָנוּ בְּמִשְׁקָלוֹ וְנָשָׁב אֲתוּ בִּידֵנוּ: (כא) וְהוּהוּ כַּד אֲתִינָא לְבֵית מִבְּתָא וּפְתַחְנָא יֵת טוּעֵנָּא וְהָא כֶּסֶף גְּבַר בְּפוּם טוּעֵנִיהָ כֶּסֶפָנָא בְּמִתְקַלְיָה וְאַתִּיבְנָא יֵתִיהָ בִּידְנָא:

(כב) וְכֶסֶף אַחֵר הוֹרְדֵנוּ בִּידֵנוּ לְשֹׁבֵר אַכְל לֹא יִדְעֵנוּ מִי שָׁם כֶּסֶפָנוּ בְּאִמְתַּחְתֵּינוּ: (כב) וְכֶסֶף אַחֵר הוֹרְדֵנוּ בִּידֵנוּ לְשֹׁבֵר אַכְל לֹא יִדְעֵנוּ מִי שָׁם כֶּסֶפָנוּ בְּאִמְתַּחְתֵּינוּ: (כב) וְכֶסֶפָא אַחְרָנָא אוּחִיתָנָא בִּידְנָא לְמִזְבֵּן עֵיבוּרָא לֹא יִדְעָנָא מִן שׂוּי כֶּסֶפָנָא בְּטוּעֵנָּא:

(כג) וַיֹּאמֶר שְׁלוֹם לָכֶם אֵל תֵּירָאוּ אֱלֹהֵיכֶם וְאֱלֹהֵי אֲבִיכֶם נָתַן לָכֶם מִטְמוֹן בְּאִמְתַּחְתֵּיכֶם כֶּסֶפְכֶם בָּא אֵלַי וַיִּוָּצֵא אֱלֹהֵם אֶת שְׁמֵעוֹן: (כג) וַיֹּאמֶר שְׁלוֹם לָכֶם אֵל תֵּירָאוּ אֱלֹהֵיכֶם וְאֱלֹהֵי אֲבִיכֶם נָתַן לָכֶם מִטְמוֹן בְּאִמְתַּחְתֵּיכֶם כֶּסֶפְכֶם בָּא אֵלַי וַיִּוָּצֵא

חק לישראל – פרשת מקץ יום ו'

אֲלֵהֶם אֶת שְׁמֵעוֹן: (כג) וְאָמַר שְׁלֹם לְכוּן לֹא תִדְחַלְוּ אֲלֵהֶכּוֹן וְאֵלֵהָא דְאִבּוּכוֹן יִהְיֶה לְכוּן סְיָמָא בְּטוּעֵינְכוֹן כְּסִפְכוֹן אֲתָא לְוִתֵּי וְאִפִּיק לְוִתְהוֹן יֵת שְׁמֵעוֹן:

(כד) וַיָּבֵא הָאִישׁ אֶת הָאֲנָשִׁים בֵּיתָה יוֹסֵף וַיִּתֵּן מִיָּם וַיִּרְחְצוּ רַגְלֵיהֶם וַיִּתֵּן מִסְפּוֹא לְחַמְרֵיהֶם: (כד) וַיָּבֵא הָאִישׁ אֶת הָאֲנָשִׁים בֵּיתָה יוֹסֵף וַיִּתֵּן מִיָּם וַיִּרְחְצוּ רַגְלֵיהֶם וַיִּתֵּן מִסְפּוֹא לְחַמְרֵיהֶם: (כד) וְאֶעֱלֶה גִבְרָא יֵת גִּבְרָא לְבֵית יוֹסֵף וַיִּהְיֶה מֵיָא וְאִסְחוּ רַגְלֵיהוֹן וַיִּהְיֶה בְּסִתָּא לְחַמְרֵיהוֹן:

(כה) וַיְכַיֵּנוּ אֶת הַמִּנְחָה עַד בּוֹא יוֹסֵף בְּצִהָרִים כִּי שְׁמֵעוּ כִּי שָׁם יֵאָכְלוּ לֶחֶם: (כה) וַיְכַיֵּנוּ אֶת הַמִּנְחָה עַד בּוֹא יוֹסֵף בְּצִהָרִים כִּי שְׁמֵעוּ כִּי שָׁם יֵאָכְלוּ לֶחֶם: (כה) וְאֲתִקְוֵנוּ יֵת תִּקְרַבְתָּא עַד דְּעַל יוֹסֵף בְּשִׁירוּתָא אַרְי שְׁמֵעוּ אַרְי תִּמְן יִיכְלוּן לְחֵמָא:

(כו) יָבֵא יוֹסֵף הַבַּיְתָה וַיְבִיאוּ לוֹ אֶת הַמִּנְחָה אֲשֶׁר בְּיָדָם הַבַּיְתָה וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ אַרְצָה: (כו) יָבֵא יוֹסֵף הַבַּיְתָה וַיְבִיאוּ לוֹ אֶת הַמִּנְחָה אֲשֶׁר בְּיָדָם הַבַּיְתָה וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ אַרְצָה: (כו) וְעַל יוֹסֵף לְבִיתָא וְאִתִּיאוּ לִיה יֵת תִּקְרַבְתָּא דִּי בִידֵיהוֹן לְבִיתָא וְסִגִּירוּ לִיה לְאֶרְעָא:

(כז) וַיִּשְׁאַל לָהֶם לְשִׁלּוֹם וַיֹּאמְרוּ הַשְּׁלֹום אֲבִיכֶם הַזֶּקֶן אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם הַעוֹדְנֵנוּ חַי: (כז) וַיִּשְׁאַל לָהֶם לְשִׁלּוֹם וַיֹּאמְרוּ הַשְּׁלֹום אֲבִיכֶם הַזֶּקֶן אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם הַעוֹדְנֵנוּ חַי: (כז) וַיִּשְׁאַל לָהֶם לְשִׁלּוֹם וַאֲמַר הַשְּׁלֹם אֲבִיכוֹן סָבָא דִּי אָמַרְתוּן הַעַד כְּעוֹן קָיָם:

(כח) וַיֹּאמְרוּ שְׁלֹום לְעַבְדְּךָ לְאֲבִינֵנוּ עוֹדְנֵנוּ חַי וַיִּקְדּוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ: (כח) וַיֹּאמְרוּ שְׁלֹום לְעַבְדְּךָ לְאֲבִינֵנוּ עוֹדְנֵנוּ חַי וַיִּקְדּוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ: (כח) וְאִמְרוּ שְׁלֹם לְעַבְדְּךָ לְאֲבִינֵנוּ עַד כְּעוֹן קָיָם וַיִּקְדּוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ:

(כט) וַיִּשְׂא עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת בְּנֵימִין אָחִיו בֶּן אָמוֹ וַיֹּאמְרוּ הִזֵּה אָחִיכֶם הַקָּטָן אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם אֵלַי וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהִים יַחְנֶנּוּ בְנֵי: (כט) וַיִּשְׂא עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת בְּנֵימִין אָחִיו בֶּן אָמוֹ וַיֹּאמְרוּ הִזֵּה אָחִיכֶם הַקָּטָן אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם אֵלַי וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהִים יַחְנֶנּוּ בְנֵי: (כט) וַזְּקַף עֵינֵיהִי וַחֲזָא יֵת בְּנֵימִין אָחוּהִי בֶר אַמִּיָּה וְאָמַר דִּרִין אָחוּכוֹן וַעֲיָדָא דִּי אָמַרְתוּן לִי וְאָמַר מִן קָדָם יֵי יִתְרַחֵם עֲלֵהוּ בְרִי:

(ל) וַיִּמְהַר יוֹסֵף כִּי נִכְמְרוּ רַחֲמָיו אֶל אָחִיו וַיִּבְקֹשׁ לְבָפוֹת וַיָּבֵא הַחֲדָרָה וַיִּבְרַךְ שְׁמָהּ: (ל) וַיִּמְהַר יוֹסֵף כִּי נִכְמְרוּ רַחֲמָיו אֶל אָחִיו וַיִּבְקֹשׁ לְבָפוֹת וַיָּבֵא הַחֲדָרָה וַיִּבְרַךְ שְׁמָהּ: (ל) וְאוּחֵי יוֹסֵף אַרְי אֲתַגְּלוּ לָלוּ רַחֲמוּהִי עַל אָחוּהִי וַבְּעָא לְמַבְּרִי וְעַל לְאֶרְדּוֹן בֵּית מִשְׁכַּבָּא וּבְכָא תִמְן:

(לא) וַיִּרְחֹץ פָּנָיו וַיִּצַּא וַיִּתְאַפֵּק וַיֹּאמְרוּ שִׁימוּ לָחֶם: (לא) וַיִּרְחֹץ פָּנָיו וַיִּצַּא וַיִּתְאַפֵּק וַיֹּאמְרוּ שִׁימוּ לָחֶם: (לא) וְאִסְחֵי אַפּוּהִי וַנִּפֵּק וְאֲתַחֲסִין וְאָמַר שׁוּיָאוּ לְחֵמָא:

(לב) וַיִּשְׁימוּ לוֹ לְבָדוֹ וְלָהֶם לְבָדָם וְלַמְצָרִים הָאֲכָלִים אֶתוֹ לְבָדָם כִּי לֹא יוּכְלוּן הַמְצָרִים לֶאֱכֹל אֶת הָעֵבֶרִים לָחֶם כִּי תוֹעֵבָה הוּא לַמְצָרִים: (לב) וַיִּשְׁימוּ לוֹ לְבָדוֹ וְלָהֶם לְבָדָם וְלַמְצָרִים הָאֲכָלִים אֶתוֹ לְבָדָם כִּי לֹא יוּכְלוּן הַמְצָרִים לֶאֱכֹל אֶת הָעֵבֶרִים לָחֶם כִּי תוֹעֵבָה הוּא לַמְצָרִים: (לב) וְשׁוּיָאוּ לִיה בְּלַחֲדוּהִי וְלָהוֹן בְּלַחֲדוּהִי וְלַמְצָרָי דְאֲכָלוּן עַמִּיָּה בְּלַחֲדוּהִי אַרְי לֹא יִכְלוּן מְצָרָי לְמִיכַל עִם עִבְרָאִי לְחֵמָא אַרְי בְּעִירָא דְמְצָרָאִי דְחָלוּן לִיה עִבְרָאִי אֲכָלִין:

(לג) וַיִּשְׁבוּ לְפָנָיו הַבְּכֹר הַבְּכֹרָתוֹ וְהַצְעִיר כְּצַעֲרָתוֹ וַיִּתְמָהוּ הָאֲנָשִׁים אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ: (לג) וַיִּשְׁבוּ לְפָנָיו הַבְּכֹר הַבְּכֹרָתוֹ וְהַצְעִיר כְּצַעֲרָתוֹ וַיִּתְמָהוּ הָאֲנָשִׁים אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ: (לג) וְאִסְחָרוּ קְדֻמוּהִי דְבָא כְּרִבּוּתִיהִ וְזַעֲרָא כְּצַעֲרֻתִיהִ וְתִמְהוּ גִבְרָאִי גִבְרָא לְחַבְרִיָּה:

(לד) וַיִּשְׂא מִשָּׂאת מֵאֵת פָּנָיו אֱלֹהִים וַתִּרְבַּ מִשָּׂאת בְּנֵימִין מִמִּשָּׂאת בְּלָם חֲמֵשׁ יָדוֹת וַיִּשְׁכְּרוּ עִמּוֹ: (לד) וַיִּשְׂא מִשָּׂאת מֵאֵת פָּנָיו אֱלֹהִים וַתִּרְבַּ מִשָּׂאת בְּנֵימִין מִמִּשָּׂאת בְּלָם חֲמֵשׁ יָדוֹת וַיִּשְׁכְּרוּ עִמּוֹ: (לד) וְנִטַּל חֲלָקִין מִן קְדֻמוּהִי לְקְדֻמִּיהוֹן וְסִגִּי חֲלָקָא דְבְּנֵימִין מִחֲלָקִי דְכָלְהוֹן חֲמִשָּׁא חֲלָקִין וְשִׁתִּיאוּ וְדוּיָאוּ עַמִּיָּה:

חק לישראל – פרשת מקץ יום ו'

(א) וַיֵּצֵאוּ אֶת אֲשֶׁר עַל בֵּיתוֹ לֵאמֹר מִלֵּא אֶת אֲמֹתַחַת הָאֲנָשִׁים אֲכַל כֶּאֱשֶׁר יִוְכַלֵּן שָׂאת וְשִׁים כֶּסֶף אִישׁ בְּפִי אֲמֹתַחַתוֹ: (א) וַיֵּצֵאוּ אֶת אֲשֶׁר עַל בֵּיתוֹ לֵאמֹר מִלֵּא אֶת אֲמֹתַחַת הָאֲנָשִׁים אֲכַל כֶּאֱשֶׁר יִוְכַלֵּן שָׂאת וְשִׁים כֶּסֶף אִישׁ בְּפִי אֲמֹתַחַתוֹ: (א) וּפְקִיד יֵת דִּי מִמְּנָא עַל בֵּיתֵיהּ לְמִימַר מְלִי יֵת טוֹעֲנֵי גְבְרִיא עֵיבּוּדָא כְּמָה דִּי יְכַלִּין לְמַשְׁלִי וְשׁוּי כֶּסֶף גְּבַר בְּפּוּם טוֹעֲנֵיהּ:

(ב) וְאֵת גְּבִיעֵי גְבִיעֵי הַכֶּסֶף תְּשִׁים בְּפִי אֲמֹתַחַת הַקֶּטָן וְאֵת כֶּסֶף שְׁבָרוֹ וַיַּעַשׂ כְּדַבַּר יוֹסֵף אֲשֶׁר דִּבֶּר: (ב) וְאֵת גְּבִיעֵי גְבִיעֵי הַכֶּסֶף תְּשִׁים בְּפִי אֲמֹתַחַת הַקֶּטָן וְאֵת כֶּסֶף שְׁבָרוֹ וַיַּעַשׂ כְּדַבַּר יוֹסֵף אֲשֶׁר דִּבֶּר: (ב) וְיֵת קְלִידֵי קְלִידָא דְכֶסֶף תְּשׁוּי בְּפּוּם טוֹעֲנָא דְזַעֲרָא וְיֵת כֶּסֶף זְבִינְהוּי וְעַבְד כְּפִתְגָמָא דְיוֹסֵף דִּי מְלִיל:

(ג) הַבֶּקֶר אֹרֹךְ וְהָאֲנָשִׁים שְׁלַחוּ הֵמָּה וְחַמְרֵיהֶם: (ג) הַבֶּקֶר אֹרֹךְ וְהָאֲנָשִׁים שְׁלַחוּ הֵמָּה וְחַמְרֵיהֶם: (ג) עֶפְרָא נָהָר וְגְבְרִיא אֲתַפְסְרוּ אֲנָוֹן וְחַמְרֵיהֶוֹן:

(ד) הֵם יֵצְאוּ אֶת הָעִיר לֹא הִרְחִיקוּ וַיֹּסֵף אָמַר לְאֲשֶׁר עַל בֵּיתוֹ קוּם רְדֹף אַחֲרֵי הָאֲנָשִׁים וְהִשְׁגַּתְם וְאֲמַרְתָּ אֲלֵהֶם לְמָה שְׁלַמְתֶּם רְעָה תַחַת טוֹבָה: (ד) הֵם יֵצְאוּ אֶת הָעִיר לֹא הִרְחִיקוּ וַיֹּסֵף אָמַר לְאֲשֶׁר עַל בֵּיתוֹ קוּם רְדֹף אַחֲרֵי הָאֲנָשִׁים וְהִשְׁגַּתְם וְאֲמַרְתָּ אֲלֵהֶם לְמָה שְׁלַמְתֶּם רְעָה תַחַת טוֹבָה: (ד) אֲנָוֹן נִפְקוּ מִן קֶרְתָּא לֹא אֲרַחֲקוּ וַיֹּסֵף אָמַר לְדִי מִמְּנָא עַל בֵּיתֵיהּ קוּם רְדֹף בְּתַר גְּבְרִיא וְתַדְבַּקְנֵוֹן וְתִימַר לְהוֹן לְמָה אֲשַׁלְּמַתּוֹן בִּישָׂא חֲלָף טַבְתָּא:

(ה) הַלֹּא זֶה אֲשֶׁר יִשְׁתָּה אֲדָנִי בּוֹ וְהוּא נַחֵשׁ יִנְחַשׁ בּוֹ הִרְעַתְם אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם: (ה) הַלֹּא זֶה אֲשֶׁר יִשְׁתָּה אֲדָנִי בּוֹ וְהוּא נַחֵשׁ יִנְחַשׁ בּוֹ הִרְעַתְם אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם: (ה) הֲלֹא דִין דְּשִׁתִּי רַבּוּנִי בִּיהּ וְהוּא בְּרָקָא מְבַרַק בִּיהּ אֲבָאֲשִׁתּוֹן דִּי עַבְדְּתוֹן:

(ו) וַיִּשְׁגֹּם וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: (ו) וַיִּשְׁגֹּם וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: (ו) וַאֲדַבְּרִיקְנֵוֹן וּמְלִיל עֲמֹהוֹן יֵת פִּתְגָמָא הָאֵלִין:

(ז) וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו לְמָה יְדַבֵּר אֲדָנִי כְּדַבְּרִים הָאֵלֶּה חֲלִילָה לְעַבְדֶּיךָ מַעֲשׂוֹת כְּדַבַּר הַזֶּה: (ז) וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו לְמָה יְדַבֵּר אֲדָנִי כְּדַבְּרִים הָאֵלֶּה חֲלִילָה לְעַבְדֶּיךָ מַעֲשׂוֹת כְּדַבַּר הַזֶּה: (ז) וַאֲמַרוּ לִיהּ לְמָה יִמְלַל רַבּוּנִי כְּפִתְגָמָא הָאֵלִין חַס לְעַבְדֶּיךָ מְלַמְעַבְד כְּפִתְגָמָא דְרִין:

(ח) הֵן כֶּסֶף אֲשֶׁר מִצְאָנוּ בְּפִי אֲמֹתַחַתֵּינוּ הִשְׁיִבְנוּ אֵלָיֶךָ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן וְאִיךָ נִגְנַב מִבֵּית אֲדָנֶיךָ כֶּסֶף אוֹ זָהָב: (ח) הֵן כֶּסֶף אֲשֶׁר מִצְאָנוּ בְּפִי אֲמֹתַחַתֵּינוּ הִשְׁיִבְנוּ אֵלָיֶךָ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן וְאִיךָ נִגְנַב מִבֵּית אֲדָנֶיךָ כֶּסֶף אוֹ זָהָב: (ח) הָא כֶּסֶף דִּי אֲשַׁבְּחָא בְּפּוּם טוֹעֲנָא אֲתִיבְנֵוֹהִי לָךְ מֵאֶרְעָא דְכְנָעַן וְאֲכַדְרִין נִגְנֹב מִבֵּית רַבּוּנְךָ כֶּסֶף אוֹ דְהַבָּא (מְנִין דְכֶסֶף אוֹ מְנִין דְזָהָב):

(ט) אֲשֶׁר יִמְצָא אֶתוֹ מֵעַבְדֶּיךָ וְמֵת וְגַם אֲנַחְנוּ נִהְיָה לְאֲדָנִי לְעַבְדִּים: (ט) אֲשֶׁר יִמְצָא אֶתוֹ מֵעַבְדֶּיךָ וְמֵת וְגַם אֲנַחְנוּ נִהְיָה לְאֲדָנִי לְעַבְדִּים: (ט) דִּי יִשְׁתַּכַּח עֲמִיּה מֵעַבְדֶּיךָ וּמֵית וְאִף אֲנַחְנָא נְהִי לְרַבּוּנִי לְעַבְדִּין:

(י) וַיֹּאמֶר גַּם עֵתָה כְּדַבְּרִיכֶם כֵּן הוּא אֲשֶׁר יִמְצָא אֶתוֹ יִהְיֶה לִי עֶבֶד וְאֲתֶם תִּהְיוּ נְקִים: (י) וַיֹּאמֶר גַּם עֵתָה כְּדַבְּרִיכֶם כֵּן הוּא אֲשֶׁר יִמְצָא אֶתוֹ יִהְיֶה לִי עֶבֶד וְאֲתֶם תִּהְיוּ נְקִים: (י) וַאֲמַר אִף כְּעוֹן כְּפִתְגָמִיכוֹן כֵּן הוּא דִּי יִשְׁתַּכַּח עֲמִיּה יְהִי לִי עַבְדָּא וְאֲתוֹן תִּהּוֹן זְכָאִין:

(יא) וַיִּמְהָרוּ וַיִּוְרְדוּ אִישׁ אֶת אֲמֹתַחַתוֹ אֶרְצָה וַיִּפְתְּחוּ אִישׁ אֲמֹתַחַתוֹ: (יא) וַיִּמְהָרוּ וַיִּוְרְדוּ אִישׁ אֶת אֲמֹתַחַתוֹ אֶרְצָה וַיִּפְתְּחוּ אִישׁ אֲמֹתַחַתוֹ: (יא) וְאוּחִיאָו וְאֲחִיתוּ גְבַר יֵת טוֹעֲנֵיהּ לְאֶרְעָא וּפְתַחוּ גְבַר טוֹעֲנֵיהּ:

(יב) וַיַּחֲפֹשׂ בְּגָדוֹל הַחֹל וּבְקֶטָן כֹּלָה וַיִּמְצָא הַגְּבִיעַ בְּאֲמֹתַחַת בְּנִימֹן: (יב) וַיַּחֲפֹשׂ בְּגָדוֹל הַחֹל וּבְקֶטָן כֹּלָה וַיִּמְצָא הַגְּבִיעַ בְּאֲמֹתַחַת בְּנִימֹן: (יב) וּבְלֹשׁ בְּרַבָּא שְׂרִי וּבְזַעֲרָא שְׂצִי וְאֲשַׁתַּכַּח קְלִידָא בְּטוֹעֲנָא דְבְנִימֹן:

חק לישראל – פרשת מקץ יום ו'

(ג) וַיִּקְרְעוּ שְׂמֹלֹתָם וַיַּעֲמִסוּ אִישׁ עַל חֻמְרוֹ וַיִּשְׁבּוּ הָעִירָה: (ג) וַיִּקְרְעוּ שְׂמֹלֹתָם וַיַּעֲמִסוּ אִישׁ עַל חֻמְרוֹ וַיִּשְׁבּוּ הָעִירָה: (ג) וַיִּקְרְעוּ לְבוּשֵׁיהֶן וַיִּרְמוּ גִבּוֹר עַל חֻמְרֶיהָ וַתִּבּוּ לְקַרְתָּא:

(ד) וַיָּבֵא יְהוָה וְאָחִיו בֵּיתָה יוֹסֵף וְהוּא עוֹדְנֵנו שָׁם וַיִּפְּלוּ לְפָנָיו אֲרָצָה: (ד) וַיָּבֵא יְהוָה וְאָחִיו בֵּיתָה יוֹסֵף וְהוּא עוֹדְנֵנו שָׁם וַיִּפְּלוּ לְפָנָיו אֲרָצָה: (ד) וְעַל יְהוּדָא וְאָחוּהִי לְבֵית יוֹסֵף וְהוּא עַד כְּעֵן תַּמָּן וַיִּפְּלוּ קְרַמְזוּהִי לְאֲרָצָא:

(ט) וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף מָה הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם הֲלוֹא יָדַעְתֶּם כִּי נַחֲשׁ יִנְחֹשׁ אִישׁ אֲשֶׁר כְּמוֹנִי: (ט) וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף מָה הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם הֲלוֹא יָדַעְתֶּם כִּי נַחֲשׁ יִנְחֹשׁ אִישׁ אֲשֶׁר כְּמוֹנִי: (ט) וַאֲמַר לְהוֹן יוֹסֵף מָה עוֹבְדָא חֲדָין דִּי עֲבַדְתוּן הֲלָא יָדַעְתוּן אַרִי בְרַקָא מְבַרְק גְּבַרָא דִי כּוֹתִי:

(טז) וַיֹּאמֶר יְהוָה מָה נֹאמַר לְאֲדָנִי מָה נְדַבֵּר וּמָה נַעֲטִדֵּק הָאֱלֹהִים מִצָּא אֶת עוֹן עֲבָדֶיךָ הַגִּנְנוּ עֲבָדִים לְאֲדָנִי גַם אֲנַחְנוּ גַם אֲשֶׁר נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ: (טז) וַיֹּאמֶר יְהוָה מָה נֹאמַר לְאֲדָנִי מָה נְדַבֵּר וּמָה נַעֲטִדֵּק הָאֱלֹהִים מִצָּא אֶת עוֹן עֲבָדֶיךָ הַגִּנְנוּ עֲבָדִים לְאֲדָנִי גַם אֲנַחְנוּ גַם אֲשֶׁר נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ: (טז) וַאֲמַר יְהוּדָה מָה נִימַר לְרַבּוּנִי מָה נִמְלַל וּמָה נִזְכֵּי מִן קָדָם יְיָ אֲשֶׁתְּכֶם יֵת חוֹבָא בְּעַבְדֶּיךָ הָא אֲנַחְנָא עֲבָדִין לְרַבּוּנִי אַף אֲנַחְנָא אַף דְאֲשֶׁתְּכֶם קְלִידָא בִּידֵיהָ:

(יז) וַיֹּאמֶר חֲלִילָה לִּי מִעֲשׂוֹת זֹאת הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ הוּא יְהוּדָה לִּי עֶבֶד וְאַתֶּם עָלוּ לְשִׁלּוֹם אֶל אַבְיָכֶם: (יז) וַיֹּאמֶר חֲלִילָה לִּי מִעֲשׂוֹת זֹאת הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ הוּא יְהוּדָה לִּי עֶבֶד וְאַתֶּם עָלוּ לְשִׁלּוֹם אֶל אַבְיָכֶם: (יז) וַאֲמַר חֵס לִי מִלְּמַעְבַּד דָּא גְּבַרָא דִי יִשְׁתַּכַּח קְלִידָא בִּידֵיהָ הוּא יְהוּדָה לִּי עֶבֶדָא וְאַתוּן סְקוּ לְשִׁלָּם לְוַת אַבּוּכוּן:

רש"י

(נז) וכל הארץ באו מצרימה. אל יוסף לשבור. ואם תדרשהו כסדרו היה לריך לכתוב לשבור מן יוסף:

(ח) וירא יעקב כי יש שצר במצרים – ומהיכן ראה והלא לא ראה אלא שמע שנאמר הנה שמעתי וגו' ומהו וירא ראה באספקלריא של קדש שעדיין יש לו שצר במצרים ולא היתה נבואה ממש להודיעו בפירוש שזה יוסף: למה תתראו – למה תראו ענמכם לפני בני ישמעאל ובני עשו כאלו אחם שבעים כי באותה שעה עדיין היה להם תבואה (תענית י) (ול"ג כפשוטו למה תתראו למה יהו הכל מסתכלין בכס ומתמיהים בכס שאין אחם מבקשים לכס אוכל בטרם שיכלה מה שצידכם). ומפי אחרים שמעתי שהוא לשון כחישה למה תהיו כחושים צרעב. ודומה לו (משלי יא) ומרוה גם הוא יורה:

(נה) ותרעב כל ארץ מצרים – (צ"ד) שהרקיבה תבואתם שאכלו חוץ משל יוסף: אשר יאמר לכם תעשו – לפי שהי' יוסף אומר להם שימולו וכשצאו אכל פרעה ואומרים כך הוא אומר לנו א"ל למה לא נברתם בר והלא הכריז לכם ששני הרעב באים אמרו לו אספנו הרבה והרקיבה אמר להם א"כ כל אשר יאמר לכם תעשו הרי גזר על התבואה והרקיבה מה אם יגזור עלינו ונמות:

(נו) על כל פני הארץ – מי הם פני הארץ אלו העשירים (צ"ד): את כל אשר בהם – כתרגומו די צהון עיבורא: וישבור למצרים – שצר לשון מכר ולשון קנין הוא כאן משמש לשון מכר. שצרו לנו מעט אוכל לשון קנין. ואל תאמר אינו כי אם בתבואה שאף ציין וחלב מלינו (ישעיה נה) ולכו שצרו בלא כסף ובלא מחיר יין וחלב:

חק לישראל – פרשת מקץ יום ו'

(י) לא אדני – לא תאמר כן שהרי עבדיך באלו לשבתי אוכל:

(יא) כלנו בני איש אחד נחנו – נלננה זהם רוח הקדש וכללוהו עמהם שאף הוא בן אביהם: כנים – אמתיים כמו (שמות י) כן דברת (במדבר כז) כן בנות אלפחד דוברות (ישעיה טז) ועברתו לא כן בדיו:

(יב) כי ערות הארץ באתם לראות – (ב"ר) שהרי נכנסתם בעשרה שערי העיר למה לא נכנסתם בשער א':

(יג) ויאמרו שנים עשר עבדיך וגו' – ובשביל אותו א' שאינו נתפזרו בעיר לבקשו:

(יד) הוא אשר דברתי – הדבר אשר דברתי שאתם מרגלים הוא האמת והנכון זהו לפי פשוטו. ומדרשו א"ל ואלו מלאכתם אותו ויפסקו עליכם ממון הרבה תפדוהו. אמרו לו הן. א"ל ואם יאמרו לכם שלא יחזירוהו בשום ממון מה תעשו אמרו לכך באלו להרוג או ליהרג אמר להם הוא אשר דברתי אליכם להרוג בני העיר באתם מנחש אני בגביע שלי ששנים מכס החריבו כרך גדול של שכם:

(טו) חי פרעה – אם יחיה פרעה כשהיה נשבע לשקר היה נשבע בחיי פרעה: אם תלאו מזה – מן המקום הזה:

(טז) האמת אתכם – אם אמת אתכם. לפיכך ה"א נקוד פתח שהוא כמו בלשון תימה ואם לא תציאוהו חי פרעה כי מרגלים אתם:

(יז) משמר – בית האסורים:

(יח) צבית משמרכם – שאתם אסורים זו עכשיו: ואתם לבו הביאו – אל בית אביכם: שבר רעבון בתיכם – מה שקניתם לרעבון אנשי בתיכם:

(כ) ויאמנו דבריכם – יתאמתו ויתקיימו כמו (במדבר ה) אמן אמן וכמו (מ"א ח) יאמן נא דבריך:

(כא) אבל – כתרגומו בקושטא. וראיתי בב"ר לישנא דרומאה (לשון בני הנגב) הוא אבל ברס: באה אלינו – טעמו בב"ת לפי שהוא בלשון עבר שכבר באה ותרגומו אתת לנא:

(כב) וגם דמו – אתין וגמין רבויין דמו וגם דם הזקן:

(כג) רדו שמה – ולא אמר לכו רמז למאחיים ועשר שנים שנשתעבדו למצרים כמנין רד"ו:

(ג) וירדו אחי יוסף – ולא כתב בני יעקב מלמד שהיו מתחרטים במכירתו ונתנו לבס להתנהג עמו באחווה ולפדותו בכל ממון שיפסקו עליהם:

עשרה – מה ת"ל והלא כתיב ואת בנימין אחי יוסף לא שלח אלל לענין האחווה היו חלוקין לעשרה שלא היתה אהבת כולם ושאנת כולם שיהיו לו אבל לענין לשבתי בר כולם לב אחד להם (בב"ר):

(ד) פן יקראנו אסון – ובבית לא יקראנו אסון אר"א בן יעקב מכאן שהשטן מקטרג בשעת הסכנה (ב"ר):

(ה) בתוך הבאים – מטמינין עצמן שלא יכירום לפי שיהיה להם אביהם שלא יתראו כולם בפתח א' אלא שיכנס כ"א בפתחו כדי שלא תשלוט בהם עין הרע שכולם נאים וכולם גבורים:

כי היה הרעב – מוסב אל הבאים, כי היה הרעב בארץ כנען והיו באים הרבה שיירות משם:

(ו) וישתחוו לו אפים – נשתחוו לו על פניהם וכן כל השתחואה פשוט ידים ורגלים הוא (שבועות טז):

(ז) ויתנכר אליהם – (בראשית רבה) נעשה להם כנכרי בדברים לדבר קשות (ב"ר):

(ח) ויכר יוסף וגו' – לפי שהניחם חתומי זקן (ב"מ לט כתובות כז):

והם לא הכרהו – שיאלא מאללם בלא חתימת זקן ועכשיו מלאוהו בחתימת זקן. ומ"א ויכר יוסף את אחיו כשגמסו בידו הכיר שהם אחיו וריחם עליהם והם לא הכירוהו כשנפל בידם לנהוג זו אחווה:

(ט) אשר חלם להם – עליהם וידע שנתקיימו שהרי השתחוו לו:

ערות הארץ – גלוי הארץ מהיכן היא נוחה ליכבש. כמו (ויקרא כ) את מקורה הערה וכמו (יחזקאל יז) ערום ועריה. וכן כל ערוה שבמקרא לשון גלוי. (ות"א בלקח דארעא כמו בלק הבית רעוע הבית אבל לא דלקק לפרשו אחר לשון המקרא):

חק לישראל – פרשת מקץ יום ו'

תראו פני בלתי אחיכם אתכם – לא תראוני בלא אחיכם אתכם ואונקלוס תרגם אלהין כד אחוכון עמכון ייטב הדבר על אופנו ולא דקדק לתרגם אחר לשון המקרא:

(ז) לנו ולמולדתנו – למשפחותינו ומדרשו אפילו עניני (נ"א ע"י) (י"מ לשון ענה שמדברים ביחידות וזהו ע"י) עריסותינו גלה לנו: ונגד לו – שיש לנו אב ואח: על פי הדברים האלה – ע"פ שאלותיו אשר שאל הוזקנו להגיד: כי יאמר – אשר יאמר כי משמש בלשון אם ואם משמש בלשון אשר ה"ז שימוש אחד מד' לשונות משמש כי והוא אי שהרי כי זה כמו אם כמו עד אם דברתי דברי:

(ח) ונחיה – נכנעה זו רוח"ק ע"י הליכה זו תחי רוחך שנאמר ותחי רוח יעקב אביהם: ולא נמות – ברעב (ב"ר) בנימין ספק יתפס ספק לא יתפס ואלו כלנו מתים ברעב אם לא נלך מוטב שתניח את הספק ותתפוס את הודאי:

(ט) והאגתיו לפניך – שלא אביאנו אליך מת כי אם חי: וחטאתי לך כל הימים – לעולם הבא:

(י) לולא התמהמהנו – על ידך כבר היינו שבים עם שמעון ולא נטערת כל הימים הללו:

(יא) אפוא – כל לשון אפוא לשון יתר הוא לתקן המלה בלשון עברי א"כ אזדקק לעשות שאשלחנו עמכם כריך אני לחזור ולבקש איה פה תקנה וענה להשיאכם ואומר אני זאת עשו: מזמרת הארץ – מתורגם מדמשבח בארעא שהכל מזמרים עליו כשהוא בא לעולם: נכחת – שעוה. (ב"ר): צטנים – לא ידעתי מה הם וצפי' א' ב' של ר' מכיר ראיתי פושטליא"ם ודומה לי שהם אפרסקין (שפירזיכע):

(יב) וכסף משנה – פי שנים כראשון: קחו בידכם – לשבור אוכל שמא הוקר השער: אולי משגה הוא – שמא הממונה על הבית שכחו שוגג:

(יג) ואל שדי – מעתה אינכם חסרים כלום אלא תפלה הריני מתפלל עליכם: ואל שדי –

(כג) והם לא ידעו כי שומע יוסף – מבין לשונם ובפניו היו מדברים כן: כי המליץ בינותם – כי כשהיו מדברים עמו היה המליץ ביניהם היודע לשון עברי ולשון מארי והיה מליץ דבריהם ליוסף ודברי יוסף להם לכך היו סבורים שאין יוסף מכיר בלשון עברי: המליץ – זה מנשה בנו:

(כד) ויסב מעליהם – נתרחק מעליהם שלא יראוהו בזכה: ויבד – לפי ששמע שהיו מתחרטין: את שמעון – (ב"ר) הוא השליכו לבור הוא שאמר ללוי הנה בעל החלומות הלזה בא. ד"א נתכוין יוסף להפרידו מלוי שמא יתיעצו שניהם להרוג אותו: ויאסור אותו לעיניהם – לא אסרו אלא לעיניהם וכיון שילאו הוציאו והאכילו והשקהו (ב"ר):

(כז) ויפתח האחד – הוא לוי שנסאר יחיד משמעון בן זוגו: צמלון – במקום שלנו בלילה: אמתחתו – הוא שק:

(כח) וגם הנה באמתחתי – גם הכסף בו עם התבואה: מה זאת עשה אלהים לנו – להביאנו לידי עלילה זו שלא הושב אלא להתעולל עלינו:

(לד) ואת הארץ תסחרו – תסובבו. וכל לשון סוחרים וסחורה על שם שמחזרים וסובבים אחר פרקמטיא:

(לה) כרור כספו – קשר כספו:

(לו) אחי שכלתם – מלמד שחשדן שמא הרגוהו או מכרוהו כיוסף: שכלתם – כל מי שבנו אבדים קרוי שכול:

(לח) לא ירד בני עמכם. לא קבל דבריו של ראובן אמר בכור שוטה הוא זה. הוא אומר להמית בניו וכי בניו הם ולא בני (ב"ר):

(צ) כאשר כלו לאכול – יהודה אמר להם המתינו לזקן עד שתכלה פת מן הבית (ב"ר):

כאשר כלו – כד שילאו (והמתרגם כד ספיקו טועה כאשר כלו הגמלים לשתות מתורגם כד ספיקו כששתו די ספוקם הוא גמר שתייתם. אבל זה כאשר כלו לאכול כאשר הם האוכל הוא ומתרגמינו כד שילאו):

(ג) העד העיד – לשון התראה שסתם התראה מתרה בו בפני עדים. וכן (דברים לא) העידותי בכם (שמות יט) רד העד בעם: לא

חק לישראל – פרשת מקץ יום ו'

(כג) אלהיכם – (תנחומא) בזכותכם ואם אין זכותכם כדאי ואלהי אביכם בזכות אביכם נתן לכם מטמון;

(כד) ויצא האיש – הבאה אחר הבאה לפי שהיו דוחפים אותו חוץ עד שדברו אליו פתח הבית ומשארם להם שלום לכם נמשכו ובאו אחריו:

(כה) ויכינו – הזמינו עטרוהו בכלים נאים:

(כו) הביתה – מפרוזדור לטרקלין (נראה דיוקו דרש"י מהביתה בתראה ויביאו לו את המנחה אשר בידם הביתה דק"ל הלך כבר הובאו ביתו של יוסף אלל ע"כ ל"ל מפרוזדור לטרקלין ודו"ק):

(כז) ויקדו וישתחוו – על שאלת שלום. קידה כפיפת קדקד השתחוואה משתמח לארץ:

(כח) אלהים יחנך בני – בשאר שבטים שמענו חנינה אשר חנן אלהים את עבדך ובנימין עדיין לא נולד לכך זרכו יוסף בחנינה:

(כ) כי נכמרו רחמיו – שאלו יש לך אח מאם אמר לו אח היה לי ואיני יודע היכן הוא יש לך בנים א"ל יש לי עשרה א"ל ומה שמם אמר לו בלע ובכר וגו' אמר לו מה טיבן של שמות הללו א"ל כולם על שם אחי והארות אשר מלאוהו בלע שנבלע בין האומות. בכר שהיה בכור לאמי. אשבל ששצאו אל. גרא שנתגייר באכסניא. ונעמן שהיה נעים ביותר. אחי וראש אחי היה וראשי היה. מפים מפי אבי למד. וחפים שלא ראה חופתי ולא ראיתי אני חופתי. וארד שירד לבין האומות כדאיתא במס' סוטה מיד נכמרו רחמיו: נכמרו – נתחממו ובלשון משנה (ב"מ עד) על הכומר של זיתים ובלשון ארמי (פסחים נא) משום מכמר בשרא ובמקרא עורנו כחנור נכמרו נתחממו ונקמטו קמטים קמטים מפני זלעפות רעב. כן דרך כל עור כשמחממין אותו נקמט ונתכווץ:

(לא) ויתאפה – נתאמץ והוא לשון (איוב יב) ומזיח אפיקים רפה וכן (שם מא) אפיקי מגנים חוזק:

שדי בנתינת רחמיו וכדי היכולת צידו ליתן יתן לכם רחמים זהו פשוטו. ומדרשו מי שאמר לעולם די יאמר די לברותי שלא שקטתי מנעורי ארת לבן ארת עשו ארת רחל ארת דינה ארת יוסף ארת שמעון ארת בנימין: ושלא לכם – ויפטר לכוון כתרומתו ופטרנו מאסוריו לשון לחפשי ילחנו ואינו נופל בתרגום לשון וישלא שהרי לשם הם הולכים אללו: את אחיכם – זה שמעון: אחר – ר"ה"ק נזרקה בו לרבות יוסף (ב"ר): ואני – עד שזככם אהיה שכול מספק: כאשר שכלתי – מיוסף ומשמעון: שכלתי – מבנימין:

(טו) ואת בנימין – מתרגמינן ודברו ית בנימין לפי שאין לקיחת הכסף ולקיחת האדם שזה בלשון ארמי בדבר הנקה ביד מתרגמינן וניסב ודבר הנקה בהנהגת דברים מתרגמינן ודבר:

(טז) וטבוח טבח והכן – כמו ולטבוח טבח ולהכן ואין טבוח לשון אוי שהיה לו לומר וטבח: בזהרים – זה מתורגם בשירותא שהוא לשון סעודה ראשונה בלשון ארמי ובלע"ז דיזנ"ר ויש הרבה בגמרא שדא לכלבא שירותיה. בלע אכולא שירותא (ברכות לט). אבל כל תרגום של זהרים טיהרא:

(יח) וייראו האנשים – כתוב הוא בשני יודי"ן ותרגומו ודחילו: כי הובאו בית יוסף – ואין דרך שאר הבאים לשבזר בר ללון בבית יוסף כי אם בפונדקאות שבעי. וייראו שאין זה אלל לאספס אל משמר: אנחנו מובאים – אל תוך הבית הזה: להתגולל – להיות מתגלגלת עלינו עלילת הכסף ולהיותה נופלת עלינו. ואונקלוס שתרגם ולאסתקפא עלנא הוא לשון להתעולל כדמתרגמינן עלילות דברים תסקופי מילין. ולא תרגמו אחר לשון המקרא. ולהתגולל שתרגם לאתדרבצא הוא לשון (קהלת יב) גלת הזהב (נחום ב) והאב גלתה העלתה שהוא לשון מלכות:

(כ) בי אדני – (יבמות א) סנהדרין סד) לשון בעיא ותחנונים הוא בלשון ארמי בייא בייא: ירד ירדנו – ירידה הוא לנו (ב"ר) רגילים היינו לפרנס אחרים עכשיו אנו אריכים לך:

חק לישראל – פרשת מקץ יום ו'

וישבו העירה – מטרפולין היתה והוא אומר
העירה העיר כל שהוא אלא שלא היתה
חשובה בעיניהם אלא כעיר ציונית של
עשרה בני אדם לענין המלחמה:

(יז) עודנו שם – שהיה ממתין להם:

(טו) הלא ידעתם כי נחש ינחש וגו' – הלא
ידעתם כי איש חשוב כמוני יודע לנחש
ולדעת מדעת ומסבירא ובינה כי אתם גנבתם
הגביע:

(טז) האלהים מלא – יודעים אנו שלא סרחנו
אבל מאת המקום נהיתה להביא לנו זאת מלא
בעל חוב מקום לגבות שטר חוב:

ומה נטדק – לשון דק וכן כל תיבה
שתחלת יסודה ד"י והיא באה לדבר בלשון
מתפעל או נתפעל נותן טי"ת במקום תי"ו
ואינה נותנת לפני אות ראשונה של יסוד
התיבה אלא באמצע אותיות העיקר כגון
לנטדק מגזרת דק וינטבע מגזרת נבע
וינטירו מגזרת יר אמונים הטעיידנו מגזרת
דק לדק. ותיבה שתחלתה סמ"ך או שי"ן
כשהיא מתפעלת התי"ו מפרדת את אותיות
העיקר כגון (קהלת יב) ויסתבל החגב מגזרת
סבל (דניאל ז) מסתכל הוית בקרינא מגזרת
סכל. (מיכה ו) וישתמר חקות עממי מגזרת
שמר. (ישעיה נט) וסר מרע משתולל מגזרת
(איוב יז) מוליד יועלים שולל (שמות טז)
מסתולל צעמי מגזרת (ירמיה יח) דרך לא
סלולה:

(לב) כי תועבה הוא – דבר שנאווי הוא
למארים לאכול את העצבים ואונקלום נתן
טעם לדבר:

(לג) הזכור כזכורתו – מכה בגביע וקורא
ראובן שמעון לוי יהודה יששכר וזבולון בני
אם אחת הסבו כסדר הזה שהוא סדר
תולדותיכם וכן כולם כיון שהגיע לבנימין
אמר זה אין לו אם ואני אין לי אם ישב אללי:

(לד) משאת – מנות: חמש ידות – חלקו עם
אחיו ומשאת יוסף ואסנת ומנשה ואפרים:
וישכרו עמו – (ב"ר) ומיום שמכרוהו לא שרו
יין ולא הוא שיה יין ואותו היום שרו:

(ב) גביע – כוס ארוך וקורין לו מדרינ"ש
(רעמער):

(ז) חלילה לעבדיך – חולין הוא לנו לשון
גנאי. ותרגום חס לעבדיך חס מאת הקב"ה
יהי עלינו מעשות זאת והרבה יש בגמ' חס
ושלום:

(ח) הן כסף וגו' – זה אחד מעשרה ק"ו
האמורים בתורה. וכולן מנויין בב"ר:

(י) גם עתה כדבריכם – אף זו מן הדין אמת
כדבריכם כן הוא שכולכם חייבים בדבר
עשרה שנמנעת גניבה ביד אחד מהם כולם
נתפסים. אבל אני אעשה לכם לפני משורת
הדין אשר ימלא אהו יהיה לי עבד:

(יב) בגדול החל – שלא ירגישו שהיה יודע
היכן הוא:

(יג) ויעמם איש על חמורו – בעלי זרוע היו
ולא הורכבו לסייע זה את זה לטעון:

נביא – מלכים א ג טו-כח

(טו) ויקץ שלמה והנה הלום ויבוא ירושלים ויעמד לפני ארון ברית אדני
ויעל עלות ויעש שלמים ויעש משתה לכל עבדיו:

(טז) אז תבאנה שתים נשים זנות אל המלך ותעמדנה לפניו:

(יז) ותאמר האשה האחת בי אדני אני והאשה הזאת ישבת בבית אחר ואלד
עמה בבית:

(יח) ויהי ביום השלישי ללדתי ותלד גם האשה הזאת ואנחנו יחדו אין זר
אננו בבית זולתי שתים אנחנו בבית:

חק לישראל – פרשת מקץ יום ו'

- (יט) וַיָּמַת בֶּן הָאִשָּׁה הַזֹּאת לִילָה אֲשֶׁר שָׁכְבָה עִלָּיו:
 (כ) וַתָּקָם בְּתוֹךְ הַלַּיְלָה וַתִּקַּח אֶת בְּנֵי מֵאֲצֵלֵי וְאִמְתָּהּ יִשְׁנָה וַתִּשְׁכַּיְבֵהוּ
 בַּחִיקָה וְאֵת בְּנֵה הַמֵּת הַשְּׁכִיבָה בַּחִיקָה:
 (כא) וְאָקָם בַּבֶּקֶר לְהַיַּנִּיק אֶת בְּנֵי וְהָנָה מֵת וְאֶתְבוֹנָן אֵלָיו בַּבֶּקֶר וְהָנָה לֹא
 הָיָה בְּנֵי אֲשֶׁר יִלְדֹתֶי:
 (כב) וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הָאֲחֵרֶת לֹא כִּי בְּנֵי הָחַי וּבְנֵה הַמֵּת וְזֹאת אִמְרַת לֹא כִּי
 בְּנֵה הַמֵּת וּבְנֵי הָחַי וַתַּדְבַּרְנָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ:
 (כג) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ זֹאת אִמְרַת זֶה בְּנֵי הָחַי וּבְנֵה הַמֵּת וְזֹאת אִמְרַת לֹא כִּי
 בְּנֵה הַמֵּת וּבְנֵי הָחַי:
 (כד) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ קָחוּ לִי חֶרֶב וַיָּבֵאוּ הַחֶרֶב לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ:
 (כה) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ גִּזְרוּ אֶת הַיֶּלֶד הָחַי לְשָׁנָיִם וַתִּנְנוּ אֶת הַחֶצִי לְאַחַת וְאֶת
 הַחֶצִי לְאַחַת:
 (כו) וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֲשֶׁר בָּנָה הָחַי אֶל הַמֶּלֶךְ כִּי נִכְמְרוּ רַחֲמֶיהָ עַל בְּנָה
 וַתֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי תִּנְנוּ לָהּ אֶת הַיֶּלֶד הָחַי וְהַמֵּת אֶל תִּמְיִתְהוּ וְזֹאת אִמְרַת גַּם
 לִי גַם לָךְ לֹא יִהְיֶה גִזְרוֹ:
 (כז) וַיַּעַן הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר תִּנְנוּ לָהּ אֶת הַיֶּלֶד הָחַי וְהַמֵּת לֹא תִמְיִתְהוּ הִיא אָמוֹ:
 (כח) וַיִּשְׁמְעוּ כָּל יִשְׂרָאֵל אֶת הַמּוֹשֵׁפֵט אֲשֶׁר שִׁפֵּט הַמֶּלֶךְ וַיִּרְאוּ מִפְּנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי
 רָאוּ כִּי חֲכָמַת אֱלֹהִים בְּקִרְבּוֹ לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט:
 (א) וַיְהִי הַמֶּלֶךְ שְׁלֵמָה מֶלֶךְ עַל כָּל יִשְׂרָאֵל:

משנה – מקוואות פרק י'

- (א) כָּל יְדוֹת הַפְּלִים שֶׁהִכְנִיטָן שְׁלֹא כְּדַרְכָּן, או שֶׁהִכְנִיטָן כְּדַרְכָּן וְלֹא מִרְקוּ,
 או שֶׁמִּרְקוּ וְנִשְׁבְּרוּ, הָרִי אֵלּוּ חוֹצְצִין. כָּלִי שֶׁהִטְבִּילוּ דְרָךְ פִּיּוּ, כָּאֵלּוּ לֹא
 טָבֵל. הִטְבִּילוּ כְּדַרְכּוֹ בְּלֹא זְבוּרִית, עַד שֶׁיִּטְנּוּ עַל צֵדוֹ. כָּלִי שֶׁהוּא עַד מִכָּאן
 וּמִכָּאן וְרָחַב מִן הָאֲמִצֵּעַ, אֵינּוּ טָהוֹר, עַד שֶׁיִּטְנּוּ עַל צֵדוֹ. צְלוּחִית שֶׁפִּיָּה
 שׁוֹקֵעַ, אֵינָה טָהוֹרָה, עַד שֶׁיִּנְקְבֶנָה מִצֵּדָה. קַלְמָרִין הַדְּיוֹטוֹת, אֵינָה טָהוֹרָה,
 עַד שֶׁיִּנְקְבֶנָה מִצֵּדָה. וְקַלְמָרִין שֶׁל יוֹסֵף הַכֹּהֵן הֵייתָה נְקוּבָה בְּצֵדָה:
 (ב) הַפֶּר וְהַכֶּסֶת שֶׁל עוֹר, הָרִי אֵלּוּ צְרִיכִין שֶׁיִּבְאוּבָהֶם הַמַּיִם. כֶּסֶת עֲגֻלָּה,
 וְהַפְּדוּר, וְהָאֲמוּם, וְהַקְּמִיעַ, וְהַתְּפִלָּה, אֵינָן צְרִיכִין שֶׁיִּבְאוּ בָּהֶם הַמַּיִם. זֶה
 הַפְּלָל, כָּל שֶׁאֵין דְּרָכּוֹ לְהִכְנִיט וְלֹהוּצִיא, טוֹבְלִים סְתוּמִים:
 (ג) אֵלּוּ שֶׁאֵינָם צְרִיכִים שֶׁיִּבְאוּ בָּהֶם הַמַּיִם, קִשְׁרֵי הָעֵנִי, וְהַנִּימִין, וְהַכֶּבֶט שֶׁל
 סַנְדַּל, וְהַתְּפִלָּה שֶׁל רֹאשׁ בְּזָמָן שֶׁהִיא חוֹצֵה, וְשֶׁל זְרוּעַ בְּזָמָן שֶׁאֵינָה עוֹלָה
 וַיִּוֹרְדָת, וְאֲזַנֵי הַחֲמַת, וְאֲזַנֵי הַתְּרַמּוֹל:

חק לישראל – פרשת מקץ יום ו'

(ד) אלו שהם צריכים שיבואו בהן המים, הקשר שבפרקסים שבכתף, ושפה של סדין צריך למתת, ותפלה של ראש בזמן שאינה חוצה, ושל זרוע בזמן שהיא עולה ויורדת, ושנצין של סנדל. ובגדים שהטבילן מכבסיו, עד שיבעבעו. הטבילן נגובין, עד שיבעבעו וינוחו מבעבעו:

(ה) כל ידות הפלים שהם ארפין ועתיד לקצוץ, מטבילן עד מקום המדה. רבי יהודה אומר, עד שיטביל את כלו. שלשלת דלי גדול ארבעה טפחים ושל קטן עשרה, מטבילן עד מקום המדה, רבי טרפון אומר, עד שיטביל את כל הטבעת. החבל שהוא קשור בקפה אינו חבור, אלא אם כן תפר:

(ו) בית שמאי אומרים, אין מטבילין חמין בצונן ולא צונן בחמין, לא יפים ברעים ולא רעים בייפים. בית הלל אומרים, מטבילין. כלי שהוא מלא משקין והטבילו, כאלו לא טבל. מלא מי רגלים, רואים אותם כאלו הם מים. מלא מי חטאת, עד שירבו המים על מי חטאת. רבי יוסי אומר, אפלו כלי מחזיק כור ואין בו אלא רביעית, כאלו לא טבל:

(ז) כל האכלין מצטרפין לפסול את הגויה בכחצי פרס. כל המשקין מצטרפין לפסול את הגויה ברביעית. זה חמור בשותה משקין טמאים מבמקוה, שעשו בו שאר המשקין כמים:

(ח) אכל אכלים טמאים, ושתי משקים טמאים, טבל והקיאן, טמאים, מפני שאינן טהורים בגוף. שתי מים טמאים, טבל והקיאן, טהורים, מפני שהם טהורים בגוף. בלע טבעת טהורה, נכנס לאהל המת, הזה ושנה וטבל והקיאן, הרי היא כמות שהיתה. בלע טבעת טמאה, טובל ואוכל בתרומה. הקיאן, טמאה וטמאתו. חץ שהוא תחוב באדם, בזמן שהוא נראה, חוצץ. ואם אינו נראה, טובל ואוכל בתרומתו:

גמרא – נדה דף י"ד ע"א

רבי יהושע בן לוי לייט אמאן דגני אפרקיד איני והאמר רב יוסף פרקדן לא יקרא קרית שמע קרית שמע הוא דלא יקרא הא מגנא שפיר דמי לענין מגנא כי מצלי שפיר דמי לענין ק"ש כי מצלי אסור והא רבי יוחנן מצלי וקרי ק"ש שאני רבי יוחנן דבעל בשר הוה:

רש"י על הגמרא

אפרקיד – פניו למעלה וגנות הוא שפעמים
 שיתקשה אכז תוך שינתו ויתגלה ועוד שידיו
 מנחות לו על אכז ומתחמם:
 מכלי – מוטה מעט על לוו:
 כי מכלי נמי אסור – אלא"כ יושב או שוכב
 כולו על לוו::

חק לישראל – פרשת מקץ יום ו'

זוהר – בשלח דף מ"ז ע"ב

תָּא חֲזִי הָהוּא מְלָה דְנַפִּיק מִפּוּמִּיָּה דְבַר נָשׁ, סְלָקָא וְאַתְעַר אֲתַעְרוּתָא לְעִילָא, אִי לְטָב, אִי לְבִישׁ. וּמֵאֵן דִּיתִיב בְּעֵנוּגָא דְשַׁבְתָּא, אָסִיר לִיָּה לְאַתְעָרָא מְלָה (מ"ג ב') דְחֹל, דְהָא פְּגִים פְּגִימוּ בְיוֹמָא קַדִּישָׁא. מֵאֵן דִּיתִיב בְּהִילוּלָא דְמִלְכָּא, לָא יִתְחַזִּי לְמִשְׁבַּק לְמִלְכָּא, וְיִתְעַסַּק בְּאַחְרָא: וּבְכָל יוֹמָא בְּעֵי לְאַחְזָאָה עוֹבְדָא, וְלְאַתְעָרָא אֲתַעְרוּתָא מִמָּה דְאַעְטְרִין. וּבְשַׁבְתָּא, בְּמִלֵּי דְשִׁמְיָא, וּבְקְדוּשָׁה דְיוֹמָא בְּעֵי לְאַתְעָרָא, וְלָא בְּמִלָּה אַחְרָא:

הלכה – הרמב"ם הלכות תלמוד תורה פ"ה

(ד) משתשקע החמה עד שיראו שלשה כוכבים בינוניים הוא הזמן הנקרא בין השמשות בכל מקום והוא ספק מן היום ספק מן הלילה ודנין בו להחמיר בכל מקום ולפיכך אין מדליקין בו והעושה מלאכה בין השמשות בערב שבת ובמוצאי שבת בשוגג חייב חטאת מכל מקום וכוכבים אלו לא גדולים הנראים ביום ולא קטנים שאין נראין אלא בלילה אלא בינוניים ומשיראו שלשה כוכבים אלו הבינוניים הרי זה לילה ודאי:

(ה) פתילה שמדליקין בה לשבת אין עושין אותה מדבר שהאור מסכסכת בו כגון צמר ושיער ומשי וצמר הארז ופשתן שלא נופץ וסיב של דקל ומיני העץ הרכים וכיוצא בהן אלא מדבר שהאור נתלית בו כגון פשתה נפוצה ובגדי שש וצמר גפן וכיוצא בהן והמדליק צריך שידליק ברוב היוצא מן הפתילה:

(ו) הכורך דבר שמדליקין בו על גבי דבר שאין מדליקין בו אם להעבות הפתילה כדי להוסיף אורה אסור ואם להקשות הפתילה כדי שתהא עומדת ולא תשתלשל למטה מותר: